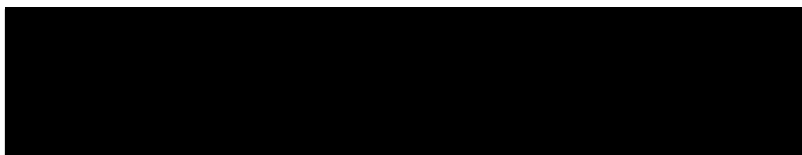

USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře – rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Kosové a soudců JUDr. Marcely Pechové a Mgr. Pavla Příbyla ve věci

žalobce:

proti

žalované:

EG.D, a. s., IČ 28085400

sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno - Černá Pole

za účasti:

ELCON BRATISLAVA a. s. - odštěpný závod, IČ 70098964

sídlem Pražákova 1024/66a, Štýřice, 639 00 Brno

jako vedlejšího účastníka na straně žalované

o zaplacení 1 771 064 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované a vedlejšího účastníka proti mezitímnímu rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 22. dubna 2021 č. j. 10 C 60/2019-423

takto:

Rozsudek soudu I. stupně se v odstavci I. ve výroku o opodstatněnosti základu nároku **zrušuje** a věc se mu v tomto rozsahu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným mezitímním rozsudkem soud I. stupně rozhodl, že základ nároku žalobce je opodstatněný s tím, že o jeho výši a náhradě nákladů bude rozhodnuto v konečném rozsudku. Dále rozhodl, že řízení o zaplacení částky 78 744 Kč s úrokem z prodlení ve výši 10 % ročně od 1. 7. 2019 do zaplacení se zastavuje a že se žalobci vrací část zaplaceného soudního poplatku ve výši 2 938 Kč.
2. Žalobce se po žalované domáhal zaplacení náhrady škody vzniklé mu v období od dubna do září 2016 v důsledku provádění rekonstrukce nadzemního vedení VVN V1357 110 kV Tábor – Pacov (dále jen stavba) umístěného na pozemcích užívaných žalobcem k výkonu podnikatelské činnosti. Stavbu prováděla žalovaná, které porušila dohodu uzavřenou se žalobcem tím, že na pozemcích dotčených stavbou nevybudovala panelovou cestu, nepohybovala se se stavební technikou po vyznačených trasách, nevyčíslila po skončení stavby škodu, a neuvedla pozemky do původního stavu. V souladu se znaleckým posudkem [redacted] ze dne 15. 10. 2017 požadoval částku 1 524 802 Kč za poškození zemědělských pozemků zapsaných v evidenci využití půdy podle uživatelských vztahů LPIS situovaných v půdních blocích č. [redacted]

██████████ (v nichž jsou umístěny podpěrné body vedení – stožáry č. ██████ –), na nichž žalobce provozuje zemědělskou výrobu. Jde o pozemky v k. ú. ██████ užívané na podkladě titulů: 1) půdní blok č. ██████ – vlastník, ██████ – pachtýř, p. č. ██████ - podpachtýř, 2) půdní blok č. ██████ - vlastník, p. č. ██████ – pachtýř, p. č. ██████ - popachtýř, 3) půdní blok č. ██████ - vlastník, p. č. ██████ – pachtýř, p. č. ██████ - podpachtýř, 4) půdní blok č. ██████ - vlastník, p. č. ██████ – pachtýř, p. č. ██████ - popachtýř, 5) půdní blok č. ██████ - vlastník, p. č. ██████ – pachtýř. Výše škody představuje náklady na uvedení uvedených pozemků do původního stavu. Další škodou jsou náklady ve výši 1 000 Kč na uvedení do původního stavu pozemku p. č. ██████ v k. ú. ██████ umístěného v půdním bloku č. ██████ a poškozeného vyjetím koleje pojezdem pásového jeřábu. Částku 66 518 Kč požaduje za poškození plodin pěstovaných v době provádění stavby na zemědělských pozemcích (vyjma pozemků p. č. ██████ a dále na pozemku p. č. ██████ v k. ú. ██████). Škoda na plodině tritikále pěstované na pozemcích půdních bloků č. ██████ s rozlohou poškozené plochy 1,1 ha činí 38 556 Kč, škoda na řepce pěstované na pozemcích půdního bloku č. ██████ s rozlohou poškozené plochy 2,1 ha 93 267,50 Kč a škoda na píce pěstované na pozemcích půdních bloků č. ██████ s rozlohou poškozené plochy 2,544 ha 34 694,10 Kč. Žalovaná vznesla zásadní výhrady k plošnému rozsahu poškození pozemků, charakteru jejich poškození a výši škod na pozemcích i na plodinách, namítla promlčení a prekluzi nároku a nedostatek aktivní legitimace žalobce v případě škod vzniklých na pozemcích, jež nejsou v jeho vlastnictví. Dle dohody uzavřené mezi účastníky před zahájením stavby žalobce obdržel náhradu ve výši 100 000 Kč za omezení v obvyklém užívání pozemků, která kompenzuje škodu vzniklou na plodinách pěstovaných v době provádění stavby. V souladu s dohodou nechala žalovaná po ukončení stavby vypracovat znalecký posudek, který stanoví maximální možný rozsah poškození dotčených pozemků a výši škody. Vedlejší účastník navíc namítl, že žalobce uplatňuje škodu spočívající ve vyčíslení nákladů na uvedení pozemků do původního stavu, aniž by jakékoliv náklady sám vynaložil. S ohledem na námítky žalované a vedlejšího účastníka soud I. stupně přistoupil k vydání mezitímního rozsudku s tím, že zjištění výše škody bude časově a finančně náročné.

3. Soud I. stupně zjistil, že dne 7. 5. 2014 bylo Městským úřadem ██████ stavebním úřadem pod č. j. MECH-739/2013-SÚ/Za/23 vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby vedení 110 kV V 1357 Tábor – Pacov – kompletní rekonstrukce umístěné mimo jiné na pozemcích v k. ú. ██████ dle něhož je stavba umístěna na pozemcích v k. ú. ██████ které dle tvrzení žalobce byly poškozeny a jimiž prochází nadzemní vedení elektřiny. Další poškozené pozemky v k. ú. ██████ nacházející se dle geodetického zaměření Geodetické kanceláře ██████ v těsné blízkosti tohoto vedení, stejně jako pozemek p. č. ██████ v k. ú. ██████ jsou situovány postupně ve směru od pozemní komunikace ke stožáru č. ██████ další pozemky jsou umístěny v blízkosti stožáru č. ██████ v místech spojnice mezi stožáry č. ██████ v blízkosti stožáru č. ██████ a lesní pozemek p. č. ██████ podél celé trasy vedení v oblasti mezi stožáry č. ██████ (jednotlivé pozemky specifikovány v odstavci 5. napadeného rozsudku). Výpisy z LV a smlouvami žalobce doložil, že část poškozených pozemků má ve vlastnictví a část v pachtu a podpachtu. Dohodou ze dne 11. 7. 2014 byla vymezena práva a povinnosti žalobce a žalované při provádění stavby a to pouze ve vztahu k pozemkům ve vlastnictví žalobce - p. č. ██████ v k. ú. ██████ p. č. ██████ v k. ú. ██████ Dle dohody žalobce obdržel

100 000 Kč za omezení v obvyklém užívání nemovitostí a ve vztahu k poškození pozemků a meliorací provedením stavby bylo dohodnuto, že po dokončení stavby bude zpracován znalecký posudek, který škody vyčíslí a žalovaná uhradí. Žalovaná se zavázala vybudovat na své náklady příjezdovou panelovou cestu od silnice II. třídy č. [REDAKCE] ke stožáru č. [REDAKCE] od něho ke stožáru č. [REDAKCE] a ke stožárům č. [REDAKCE] dodržovat trasy pojezdu stavební techniky vyznačené v příloženém situačním plánu. Žalobcem tvrzené porušení tohoto závazku bylo důvodem četných stížností žalobce, který již krátce po zahájení stavby (4. 4. 2016) oznámil zhotoviteli, že nesouhlasí s vjezdem jakékoliv techniky na své pozemky z důvodu porušení všech bodů dohody. Na porušení dohody a vznik škod žalobce postupně upozorňoval ve stavebním deníku, e-mailovou korespondencí a činil oznámení na Policii ČR. Na žádost žalované bylo znaleckým posudkem [REDAKCE] ze dne 24. 7. 2016 provedeno ocenění škod v půdních blocích č. [REDAKCE] a [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE] s popisem škod a rozsahu poškozených ploch v půdních blocích č. [REDAKCE] (umístěny stožáry č. [REDAKCE]) s osemem pšenice ozimé a v půdním bloku č. [REDAKCE] (umístěny stožáry č. [REDAKCE]) s osemem řepky ozimé. Náklady nutné na uvedení poškozených ploch orné půdy do původního stavu a škody na produkci zemědělských plodin ve sklizňovém roce 2016 až 2019 znalec vyčíslil celkovou částkou 101 344 Kč. Znalec pořídil fotodokumentaci v rámci 2 prohlídek, z níž je patrné poškození pozemků a obdobná poškození pozemků a plodin plynou z fotodokumentace žalobce z okolí jednotlivých stožárů č. [REDAKCE] až [REDAKCE] včetně příjezdových a spojovacích cest. Žalobce předložil Pedologický průzkum ze dne 18. 8. 2016, jehož účelem bylo zjištění stavu půdních bloků č. [REDAKCE] v k. ú. [REDAKCE]. Průzkum byl proveden v blízkosti sloupů na ploše 15 x 25 m a na uměle vytvořených cestách určených k dopravě materiálu a stavebních hmot a na základě srovnání vzorků odebraných v těsném okolí vybraných sloupů v půdních blocích č. [REDAKCE] (u stožáru č. [REDAKCE]), [REDAKCE] (u stožáru č. [REDAKCE]), [REDAKCE] (u stožáru č. [REDAKCE]), [REDAKCE] (u stožáru č. [REDAKCE]) a na dvou místech v uměle vytvořených liniích cest v půdním bloku č. [REDAKCE] se vzorky odebranými v jejich vzdálenějším okolí bylo zjištěno významné ovlivnění půdních vlastností, které snižují agronomický potenciál území, když na ploše v okolí sloupů došlo k překrytí půdy vrstvou hlusiny o mocnosti 20 – 30 cm a ke snížení kvality svrchních humózních horizontů v ploše a v místě cest ke značnému utužení půdy. Poté pokračovala komunikace mezi účastníky, žalobce vyslovil nesouhlas se znaleckým posudkem znalce [REDAKCE], rekultivační práce zhotovitele označil za neúčinné, což podpořil navazujícím Pedologickým průzkumem ze dne 21. 7. 2017, dopisem ze dne 23. 4. 2018 vyzval žalovanou ke smírnému jednání a dopisem ze dne 5. 9. 2018 k zaplacení částky 2 000 000 Kč. Protože žalovaná odmítla plnit, podal žalobce dne 15. 3. 2019 žalobu.

4. Soud I. stupně měl za prokázané, že v období od dubna do září probíhala na pozemcích, které má žalobce ve vlastnictví, v pachtu nebo podpachtu, stavba žalované jako provozovatele distribuční soustavy. Před zahájením stavby byla mezi účastníky uzavřena dohoda, která řešila postup při realizaci stavby za účelem minimalizace škod na pozemcích ve vlastnictví žalobce. Sjednána a zaplacená byla náhrada za omezení žalobce v obvyklém užívání pozemků a dále způsob stanovení výše škody, která žalobci vznikne v důsledku provedení stavby na jeho pozemcích a melioracích. Již krátce po zahájení stavby vznikly mezi účastníky spory, které dospěly do soudního řízení v důsledku diametrálně odlišných názorů účastníků na rozsah škody na pozemcích i na plodinách. Po právní stránce na daný spor dopadá speciální úprava § 25 odst. 9 energetického zákona (dále jen zákon). Náhrada za omezení v obvyklém užívání byla vyplacena a předmětný spor se týká výlučně nároku na odškodnění újmy na majetku dle uvedeného ustanovení. Protože účelem uvedeného ustanovení je reparace škody, není nijak rozhodné, zda byla ze strany žalované porušena dohoda uzavřená mezi účastníky. Za prokázaný soud I. stupně měl vznik poškození zemědělských pozemků vlastněných či užívaných žalobcem v souvislosti s provedením stavby. Ze znaleckého posudku znalce [REDAKCE] plyne, že škoda vznikla na pozemcích v půdních blocích č. [REDAKCE] (umístěny stožáry č. [REDAKCE]) a v půdním bloku č. [REDAKCE] (umístěny stožáry č. [REDAKCE]) a v jaké plošné výměře. E-mailovou zprávou [REDAKCE] za zhotovitele ze dne 27. 9. 2016 je prokázán vznik a výměra poškození na pozemcích umístěných

v půdních blocích č. [REDACTED] (stožár č. [REDACTED]) a č. [REDACTED] (stožár č. [REDACTED]). Zároveň je těmito listinami prokázána i příčinná souvislost mezi vznikem škod a prováděním stavby žalovanou a poškození pozemků v oblasti umístění stožárů č. [REDACTED]. Pedologický průzkum ze srpna 2016, který konstatuje poškození půdního profilu na pozemcích umístěných v půdních blocích č. [REDACTED] v k. ú. [REDACTED] je v souladu se všemi důkazy předloženými žalovanou. Soud I. stupně neshledal důvodnou námitku nedostatku aktivní legitimace žalobce, neboť § 25 odst. 9 zákona přiznává újmu nejen vlastníku, ale i uživateli nemovitosti, tedy pachtýřovi či podpachtýřovi. Odkázal na rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 3967/2019, v němž Nejvyšší soud potvrdil aktivní legitimaci pachtýře k uplatnění nároku na náhradu škody spočívající ve vynaložení nákladů na agrotechnická opatření potřebná k uvedení poškozených ploch zemědělských pozemků do původního stavu v poměrech náhrad dle zákona o myslivosti. Uzavřel proto, že žalobce je aktivně legitimován k uplatnění předmětného nároku a za situace, kdy žalobce prokázal, že je koncovým uživatelem předmětných pozemků, považoval za nadbytečné zabývat se obsahem vzájemných smluvních vztahů mezi vlastníkem a pachtýřem a podpachtýřem. Za rozhodující nepovažoval ani to, zda žalobce vynaložil náklady na uvedení pozemků do původního stavu s odkazem na další rozhodnutí NS sp. zn. 25 Cdo 224/2010. K námitce o prekluzi uplatněného nároku, který má být dle energetického zákona uplatněn u provozovatele distribuční soustavy do 2 let od doby, kdy došlo k újmě, uvedl, že žalobce svůj nárok vůči žalované uplatnil již podpisem dohody o rekonstrukci, v níž byl sjednán způsob určení výše škody, a jak bude škoda po dokončení stavby vyčíslena. Tento závěr je podpořen postupem žalované, která zadala po skončení hlavních stavebních prací znalecký posudek za účelem zjištění výše škody a prohlášením zhotovitele stavby při kontrolní prohlídce stavebního úřadu, že k náhradě oprávněných škod dojde po dokončení stavby. Žalovaná až do zahájení řízení před soudem opakovaně avizovala ochotu žalobci odškodnění vyplátit, své povinnosti si byla vědoma, a spor byl pouze o výši odškodnění. Odlišné názory na výši škody vedly žalobce k podání žaloby dne 15. 3. 2019, kterou soud považoval za včasnou, tedy podanou v zákonné tříleté promlčecí době. V ní žalobce požadoval částku 1 692 320 Kč a až do rozhodnutí soudu na její výši nic nezměnil. Absence označení pozemků a půdních bloků v žalobě, která byla odstraněna až na výzvu soudu, na závěru, že žaloba byla podána včas, nic nemění. Ke škodě na plodinách soud I. stupně uvedl, že došlo-li k poškození pozemků, muselo dojít i k poškození plodin na pozemcích v době provádění stavby pěstovaných. Jejich poškození je patrné z fotografií předložených žalobcem a rovněž i z fotodokumentace znalce [REDACTED] který stanovil škodu na plodinách částkou 58 142 Kč. Škoda na plodinách nemohla být kompenzována náhradou za omezení v obvyklém užívání pozemků, protože žalobce uplatňuje poškození plodin v převážné většině na jiných pozemcích, než kterých se týkala uzavřená dohoda, která navíc pojem omezení v obvyklém užívání vymezuje jiným způsobem – umožnění vstupu na pozemky. Pokud by škoda na plodinách již byla uhrazena, neměla by žalovaná důvod ji vyčíslovat znaleckým posudkem. Výrok o částečném zastavení řízení byl odůvodněn částečným zpětvzetím žaloby a výrok o vrácení části zaplaceného soudního poplatku ust. § 10 odst. 3 zákona č. 549/91 Sb., o soudních poplatcích.

5. Proti tomuto rozsudku podali odvolání žalovaná a vedlejší účastník. Namítli, že ve smyslu ustanovení § 25 odst. 9 energetického zákona měl soud I. stupně zaměřit dokazování na způsob a rozsah omezení obvyklého užívání konkrétních nemovitostí a na způsob a rozsah konkrétní újmy na majetku žalobce, tedy co, kdy a jak bylo žalobci poškozeno. V závislosti na tom by bylo možné učinit jednoznačný závěr o tom, zda tvrzená omezení v užívání anebo újmy na majetku, byly či nebyly kompenzovány jednorázovou náhradou vyplacenou na základě dohody. Teprve po provedení všech důkazů potřebných ke skutkovým zjištěním lze učinit náležité skutkové a právní závěry o prekluzi a o promlčení nároku. V obvyklém užívání nemovitostí může být omezen nejen vlastník, ale i jiný oprávněný uživatel, tedy pachtýř či podpachtýř, kteří mohou uplatňovat náhradu za to, že nevypěstoval zemědělskou plodinu, popř. ji vypěstoval v menším, než obvyklém rozsahu. Náhradou ve výši 100 000 Kč proto alespoň zčásti muselo být kompenzováno to, že žalobce nemohl na předmětných pozemcích vypěstovat či sklídit

zemědělské plodiny v obvyklém rozsahu. Újma za poškození pozemků může vzniknout jen vlastníkům pozemků, nikoliv pachtýřům nebo podpachtýřům, kteří nemají žádnou právní povinnost nahradit vlastníkově škodu vzniklou činností provozovatele distribuční soustavy. Žalobce tedy není aktivně legitimován ohledně nároku na jednorázovou náhradu za poškození pozemků, které nevlastní. Kromě toho je mezitímní rozsudek nepřezkoumatelný, neboť soud neučinil žádná skutková zjištění z řady listin, které mají prokazovat uživatelské oprávnění žalobce, a která bylo mezi účastníky sporné. Za nesprávný označil závěr soudu I. stupně, že nárok žalobce není prekludován. Podle energetického zákona vlastník nebo uživatel nemovitosti musí uplatnit svůj nárok v prekluzivní lhůtě u provozovatele distribuční soustavy a to způsobem, který činí jeho nárok nezaměnitelný s jiným. Musí z něho tedy být patrné, kdo nárok uplatňuje, jakých nemovitostí se týká, k jakému došlo omezení nebo újmě a jaká je požadovaná výše náhrady. Není důležité, zda strany věděly či nevěděly o splnění podmínek pro uplatnění náhrady, nýbrž to, zda byl nárok řádně uplatněn u provozovatele distribuční soustavy, a to žalobce neučinil, proto došlo k prekluzi jeho nároku bez ohledu na to, jaké byly důvody této pasivity. Správný není ani závěr soudu I. stupně, že nárok žalobce není promlčen. Nestačí pouze podat žalobu o zaplacení určité částky bez toho, aby byly tvrzeny konkrétní skutečnosti rozhodné pro posouzení nároku. Žalobce v žalobě uplatnil pouze nárok na náhradu újmy, která měla vzniknout omezením užívání a poškozením jeho vlastních pozemků. Skutkově rozšířil svůj nárok i na jiné pozemky až podáním ze dne 30. 7. 2019, v němž součástí svých tvrzení činí přílohu P 24, která obsahuje výčet jiných než vlastních pozemků. Z provedených důkazů vyplývá, že stavba na provedených pozemcích byla realizována před datem 14. 7. 2016, takže podání ze dne 30. 7. 2019 bylo učiněno až po uplynutí zákonné promlčecí lhůty. Závěr soudu, že stavba na předmětných pozemcích probíhala až do září 2016, nemá oporu v provedeném dokazování a soud k němu nečiní žádné skutkové závěry a nedůvodně vychází jen z obecného připsu žalované. K omezení užívání, popř. ke škodám na předmětných pozemcích postupně docházelo do poloviny července 2016 a soud I. stupně měl najisto postavit, kdy k újmě došlo, na kterém pozemku a na jakých plodinách. Pokud by některé práce byly provedeny až po datu 30. 7. 2016, musel by soud učinit skutkový závěr, o jaké práce se jednalo a zda byly spojeny s nějakým omezováním užívání pozemků či zda došlo k jejich poškození. Závěrem žalovaná namítala, že v případě znaleckého posudku [redacted] a pedologických průzkumů nešlo o řádně provedené důkazy a že posudek [redacted] nelze jako znalecký posudek použít a dále na to, že nebyl proveden navrhovaný výslech [redacted] a dalších osob, přitom šlo o důkazy týkající se oprávněnosti nároku. Naproti tomu byl vyslechnut žalobce, jehož výslech je přípustný pouze tehdy, když nelze tvrzenou skutečnost prokázat jinými důkazy a taková situace nenastala. Žalovaná proto navrhla, aby byl mezitímní rozsudek zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení, popř. aby byl rozsudek změněn tak, že se žaloba zamítá.

6. Vedlejší účastník v odvolání předně namítl, že skutková zjištění, která jsou uvedena v odstavci 15. napadeného rozsudku, jsou nesprávná, vzhledem k provedenému dokazování neúplná, a tak nemohou být plnohodnotným podkladem pro rozhodnutí. Dle vedlejšího účastníka lze mít za prokázané, že mezi účastníky byla před zahájením stavby dne 11. 7. 2014 uzavřena dohoda, která se týkala pouze pozemků ve vlastnictví žalobce. Ve smyslu dohody byl na žádost zhotovitele dne 24. 7. 2016 zpracován znalecký posudek znalcem [redacted] takže k tomuto dni byla ustálena újma vzniklá prováděním stavby. Dle oznámení zhotovitele o vstupu na pozemky ze dne 3. 3. 2016 měla stavba probíhat nejpozději do 30. 8. 2016. Pedologický průzkum ze dne 18. 8. 2016 byl zpracován na žádost žalobce a na základě ohledání dotčených pozemků ze dne 20. 7. 2016, a tak na základě jednání samotného žalobce byl rozsah újmy ustálen k tomuto dni. Poprvé žalobce vůči žalované uplatnil konkrétní nárok ve výši 2 000 000 Kč teprve předžalobní výzvou ze dne 5. 9. 2018, v níž však není nárok vymezený skutkově. Důležitý je pak skutkový závěr, že žalobce není vlastníkem podstatné části pozemků, jejichž poškození tvrdí. Soud I. stupně sice na danou věc aplikoval správně ustanovení energetického zákona, nesprávně ho však vyložil. Ze znění § 25 odst. 9 zákona plyne, že žalobce nemá nárok na jakoukoli náhradu v případě újmy na pozemcích,

kteře nevlastní, tu by měli vlastníci dotčených pozemků, neboť jim vzniká újma na jejich majetku. Nárok žalobce je omezen jen na právo domáhat se po vlastních, aby pozemky uvedli do stavu odpovídajícímu smluvenému způsobu užívání. Vůči žalované by měl žalobce nárok na náhradu újmy způsobené na plodinách, tedy nákladů na jejich opětovný výsev, popř. na úhradu ušlého zisku v podobě nerealizované produkce zemědělských plodin anebo omezení v obvyklém užívání. Tento nárok byl konzumován přiměřenou jednorázovou náhradou ve výši 100 000 Kč. Odkaz na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 3967/2019 nepovažuje za přílehlavý, jelikož je v něm rozhodováno o nárocích v poměrech upravených zákonem č. 449/2001 Sb. o myslivosti, který upravuje nárok na náhradu újmy odlišně, kuse a stanoví extrémně krátké lhůty k uplatnění nároku. Zákon o myslivosti hovoří na rozdíl od energetického zákona o poškozeném a kromě toho jde v citovaném rozhodnutí o skutkově odlišnou věc, kdy se poškozený subjekt (pachtýř) domáhal náhrady újmy způsobené černou zvěří spočívající v nákladech na dosetí plodiny a v souvislosti s dosetím urovnání poškozených ploch a ztrátám na produkci. Šlo tedy přímo o újmu na majetku poškozeného, která se objektivně projevila v nákladech, které vynaložil. Odkaz NS na ustanovení § 2211 a § 2341 o. z. plně koresponduje s ustanovením § 25 odst. 9 energetického zákona, který specifikuje, že nájemce potažmo pachtýř se může domáhat újmy na majetku (např. znehodnocená sadba, ztráta na produkci a v případě dosetí znehodnocené sadby jde o náklady na dosetí a úpravu dosetě plochy, tedy té újmy, která vznikla poškozenému ve věci projednávané Nejvyšším soudem) a dále újmy způsobené omezením v obvyklém způsobu užívání, která byla žalobci uhrazena částkou 100 000 Kč a žalovaná byla připravena nahradit další újmu na základě znaleckého posudku. Uplatňuje-li proto žalobce nárok na náhradu újmy způsobené na pozemcích jako takových, které nevlastní, nemůže být ve sporu aktivně legitimován. Za nesprávný dále považuje závěr soudu I. stupně, že žalobce uplatnil svůj nárok u žalované již v dohodě ze dne 11. 7. 2014 a z toho plynoucí závěr, že nárok žalobce není prekludován. V době uzavření dohody nebylo známo, v jaké výši bude nárok dán a zda vůbec bude dán. Dle soudní judikatury (NS ČR sp. zn. 25 Cdo 5168/2015) plyne, že uplatnění práva musí být formulováno tak, aby z něho bylo patrné, jakého nároku se oprávněný domáhá, v jaké výši, vůči komu a z jakého důvodu. Z dalšího rozhodnutí NS sp. zn. 30 Cdo 768/2018 plyne, že žalobce musí v návrhu vylíčit skutek, na jehož základě uplatňuje nárok, a to v takovém rozsahu, který umožňuje jeho individualizaci. Návrh musí obsahovat taková tvrzení o rozhodných skutečnostech, kterými je vymezen skutkový děj tak, aby bylo zřejmé, o čem má soud jednat a rozhodnout (např. rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 3846/2016). V projednávané věci došlo k první specifikaci nároku předžalobní výzvou ze dne 5. 9. 2018. Ve smyslu energetického zákona došlo k újmě nejpozději dne 24. 7. 2016, kdy účastníci začali činit úkony směřující ke zjištění rozsahu újmy a kdy újma musela již být ustálena. K uplatnění nároku u žalované by tedy muselo dojít nejpozději do 24. 7. 2018. To ale žalobce neučinil, byť měl všechny podklady pro včasné uplatnění svého nároku v dostatečném předstihu k dispozici (pedologické průzkumy a posudek [redacted]). Uvedené dopadá i na posouzení otázky promlčení, pro které ale soud neměl dostatek skutkových podkladů. Závěrem vedlejší účastník poukázal na to, že žalovaná byla připravena nahradit žalobci škodu dle posudku znalce [redacted] a to i v průběhu řízení. Žalobce ani po 5 letech od vzniku újmy dosud nevynaložil žádnou částku na rekultivaci pozemků a pokud by tak neučinil nikdy, musela by být náhrada vyplacená žalovanou bezdůvodným obohacením na straně žalobce. Navrhl proto, aby byl napadený rozsudek změněn a žaloba zamítnuta.

7. K odvolání žalované žalobce uvedl, že soud I. stupně měl splněné podmínky pro vydání mezitímního rozsudku, který není předčasný a ani nepřezkoumatelný. Žalobce neučinil předmětem řízení náhradu za omezení v obvyklém užívání, ale toliko náhradu újmy, která mu vznikla v důsledku provádění stavby žalovanou, resp. vedlejším účastníkem. To z odůvodnění mezitímního rozsudku vyplývá, jakož i to, že, u žalované byl tento nárok uplatněn dne 3. 6. 2014. Soud I. stupně také uvedl, na základě čeho má prokázaný vznik poškození pozemků a příčinnou souvislost mezi vznikem škod a prováděním stavby. Specifikace újmy spočívá v tom, že došlo k utužení půdy a podorniční vrstvy použitou technikou a k poškození porostu, přičemž újma

spočívá v nákladech na agrotechnická opatření nutná pro uvedení poškozených ploch orné půdy do původního stavu a ve škodě na produkci zemědělských plodin. Soud I. stupně výslovně uvedl, jakými důkazy byla vzniklá újma podložena a za podložené měl také tvrzení, že žalobce je oprávněným uživatelem jím označených pozemků. K namítanému nedostatku aktivní legitimace žalobce uvedl, že škoda spočívající v poškození, resp. znehodnocení zemědělské půdy odpovídá nákladům na rekultivaci poškozené půdy. Pokud je žalobce nucen vynaložit náklady na rekultivaci, aby mohl pozemky nadále užívat, nepochybně mu ve smyslu energetického zákona vznikla újma na majetku bez ohledu na to, zda dotčené zemědělské pozemky vlastní nebo je toliko užívá na základě pachtovních nebo podpachtovních smluv. Závěr o aktivní legitimaci pachtýře k uplatnění nároku na náhradu škody spočívající ve vynaložení nákladů na agrotechnická opatření potřebná k uvedení poškozených ploch zemědělských pozemků do původního stavu, potvrdil Nejvyšší soud ČR ve svém rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 3967/2019. Aktivní legitimace žalobce je dána přímo zákonem a je nerozhodné, zda již vynaložil prostředky na jejich rekultivaci (rozhodnutí NS sp. zn. 25 Cdo 224/2010). Újma zcela nepochybně vznikla žalobci jako uživateli, nikoliv vlastníkov, který inkasuje od žalobce pacht a očekává, že po ukončení pachtu budou pozemky uvedeny do původního stavu a pokud se tak nestane, bude to po žalobci požadovat, případně bude požadovat náhradu. Žalovaná ostatně vlastníkům pozemků svůj vstup na pozemky neoznámila, neuzavřela s nimi žádnou dohodu a ani s nimi o náhradě škody nejednala. Žalobce má dále za to, že svůj nárok uplatnil v prekluzivní lhůtě a poukázal na to, že § 25 odst. 9 energetického zákona pro uplatnění nároku nestanoví žádné konkrétní požadavky. Souhlasil proto s názorem soudu I. stupně, že nárok byl uplatněn již v dohodě a o tom, že byl nárok uplatněn včas, svědčí i postup žalované popsáný v napadeném rozsudku. Vzhledem k uzavřené dohodě nebylo nutné a ani žádoucí, aby žalobce nárok na náhradu škody vůči žalované formálně uplatňoval, když tento postup byl předem dohodnut. Od samého počátku bylo z jednání žalované a vedlejšího účastníka zřejmé, že žalobci musí být nahrazena nejen škoda způsobená na stavbou dotčených zemědělských pozemcích ve vlastnictví žalobce zahrnutých v dohodě, ale rovněž i na pozemcích, které žalobce užívá pro svou zemědělskou činnost na základě pachtovních a podpachtovních smluv. To vyplývá z oznámení vedlejšího účastníka o vstupu na pozemek při realizaci stavby, v rámci kterého vedlejší účastník informoval žalobce o tom, že podle § 24 odst. 3 písm. f) energetického zákona dojde ke vstupu a vjezdu na žalobcem vlastněné či obhospodařované nemovitosti. Znalecký posudek žalované zahrnuje a vyčísluje nejen škody způsobené na pozemcích ve vlastnictví žalobce, ale i na těch, které užívá. V průběhu let 2016-2018 probíhala mezi žalobcem a žalovanou, případně vedlejším účastníkem písemná komunikace ohledně škod a náhrady a s ohledem na neúspěšný výsledek této komunikace žalobce zaslal žalované předžalobní výzvu, kterou jí vyzval k úhradě a následně podal žalobu. Námitku žalované o prekluzi nároku tak žalobce shledává účelovou. Závěry soudu I. stupně přijaté k námitce promlčení žalobce považoval rovněž za správné. Není pravdou, že by žalobce v žalobě uplatnil nárok na náhradu újmy jen ohledně pozemků, které má ve vlastnictví a že by teprve dne 30. 6. 2019 rozšířil žalobu o pozemky další. Žalobce pouze k výzvě soudu označil jednotlivé poškozené pozemky dle evidence v katastru nemovitostí, nikoliv označením půdních bloků včetně označení právního titulu žalobce k užívání těchto pozemků. Výše nároku původně požadovaného přitom zůstala stejná. Pro posouzení otázky promlčení je vzhledem k datu podání žaloby rozhodující toliko okamžik zahájení stavby, kdy tedy nejdříve mohly začít vznikat škody. Předložené listiny byly jako důkazy provedené řádně a pokud některé důkazy provedeny nebyly vůbec, bylo to proto, že je soud nepovažoval za relevantní. Výslech žalobce jako účastníka byl nezbytný vzhledem k žalobním tvrzením. Obdobnou argumentaci žalobce použil i k odvolání vedlejšího účastníka a navrhl, aby byl napadený rozsudek jako věcně správný potvrzen.

8. Odvolání byla podána včas k tomu oprávněnými osobami, proto odvolací soud napadený rozsudek dle § 212 věty první o. s. ř. přezkoumal pouze v rozsahu dotčeném odvoláním, tj. ve výroku, jímž byl shledán nárok žalobce co do základu opodstatněný. Ve zbývajících částech nabyt

rozsudek dle § 206 odst. 2 o. s. ř. samostatně právní moci. Poté dospěl odvolací soud k závěru, že napadený rozsudek nelze potvrdit ani změnit.

9. Dle § 152 odst. 2 o. s. ř. je-li to účelné, může soud rozsudkem rozhodnout nejprve o základu projednávané věci. Podle ustálené soudní praxe mezitímním rozsudkem soud rozhoduje o právním základu věci, čímž se rozumí posouzení všech otázek, které vyplývají z uplatněného nároku, s výjimkou okolností, které se týkají jen výše nároku. Základ věci v řízení o nároku na náhradu škody, kromě výše škody, zahrnuje posouzení všech podmínek odpovědnosti za škodu, tedy posouzení, zda došlo k protiprávnímu jednání, zda vznikla škoda a zda existuje příčinná souvislost; dále je třeba zabývat se tím, zda nárok není promlčen, je-li vznesena námitka promlčení, nebo zda nárok není prekludován (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 12. 2018 sp. zn. 25 Cdo 1442/2018 nebo ze dne 28. 2. 2007 sp. zn. 25 Cdo 2813/2006).
10. Dle § 25 odst. 9 zákona č. 458/2000 Sb., energetický zákon, pokud byl vlastník nebo uživatel nemovitosti v důsledku výkonu práv provozovatele distribuční soustavy podle odst. 3 písm. e) a f) omezen v obvyklém užívání nemovitosti nebo mu vznikla újma na majetku, má právo na přiměřenou jednorázovou náhradu. Právo na jednorázovou náhradu lze uplatnit u provozovatele distribuční soustavy do dvou let ode dne, kdy k omezení nebo újmě došlo, jinak právo zaniká.
11. Dle § 620 odst. 1 o. z. okolnosti rozhodné pro počátek běhu promlčecí doby u práva na náhradu škody zahrnují vědomost o škodě a o osobě povinné k její náhradě. to platí obdobně i pro odčinění újmy. Podle § 629 odst. 1 o. z. promlčecí lhůta trvá tři roky. Podle § 648 uplatní-li věřitel v promlčecí lhůtě právo u orgánu veřejné moci a pokračuje-li řádně v zahájeném řízení, promlčecí doba neběží.
12. Z hlediska skutkového měl soud I. stupně za prokázané, že na základě rozhodnutí MěÚ [redacted] od dubna 2016 probíhala rekonstrukce Vedení 110 kV V 1357 Tábor-Pacov na pozemcích v k. ú. [redacted] (dále jen stavba) a že kolaudační souhlas s užíváním stavby byl vydán dne 23. 9. 2016. K tvrzení žalobce, že stavbou byly dotčeny pozemky specifikované v odstavci 6. napadeného rozsudku soud I. stupně zjistil, že jimi buď prochází předmětné nadzemní vedení elektřiny nebo v jeho těsné blízkosti a specifikoval konkrétní čísla stožárů, v jejichž blízkosti se takové pozemky nachází (odstavec 5.). K námitce žalované a vedlejšího účastníka dále zjišťoval, jaké má žalobce vztah k jednotlivým pozemkům a uzavřel, že stavbou byly dotčeny nejen pozemky ve vlastnictví žalobce, ale i pozemky, které má žalobce v pachtu a podpachtu s tím, že všechny pozemky užívá k podnikatelské činnosti, konkrétně k provozování zemědělské výroby. Vlastnické, pachtovní a podpachtovní vztahy žalobce k jednotlivým pozemkům byly řádně podloženy příslušnými výpisy z listů vlastnictví a smlouvami.
13. Dále měl soud I. stupně za prokázané, že mezi žalobcem a žalovanou byla v souvislosti se stavbou a ve vztahu k pozemkům ve vlastnictví žalobce (specifikace pozemků plyne z odstavce 7 napadeného rozsudku) uzavřena dne 11. 7. 2014 dohoda, v níž je řešeno omezení žalobce v obvyklém užívání při provádění stavby a případné poškození pozemků a meliorací po skončení stavby. Za omezení obvyklého užívání žalobce již obdržel jednorázovou náhradu ve výši 100 000 Kč, čímž byl jeho nárok konzumován a proto tento nárok již neucínil předmětem řízení. Šlo o nárok, který mu měl kompenzovat to, že po dobu provádění stavby nemohl pozemky uvedené v dohodě řádně užívat. Kompenzace mu byla poskytnuta nejen v souladu se smlouvou, ale i v souladu s energetickým zákonem, který náhradu za omezení v obvyklém užívání ve shora citovaném ustanovení zmiňuje. Předmětem řízení je újma, která žalobci měla vzniknout na pozemcích a na plodinách, což je zcela jiný nárok než náhrada za omezení v obvyklém užívání, což ostatně plyne i ze samotné smlouvy uzavřené mezi účastníky. Nelze proto přisvědčit žalované, že zaplacením částky 100 000 Kč mohla být žalobci zčásti kompenzována i vzniklá újma, když smlouva výslovně uvádí, že náhrada byla poskytnuta za to, že žalobce žalované umožní vstup na pozemek.

14. V souvislosti s prokázaným tvrzením žalobce, že část pozemků, na nichž mu měla vzniknout škoda, má v pachtu a podpachtu, žalovaná i vedlejší účastník namítli, že ve vztahu k těmto pozemkům není u žalobce dána aktivní legitimace k uplatnění nároku na náhradu újmy. Odvolací soud zcela souhlasí s tím, jak soud I. stupně ve vztahu k této námitce vyložil ustanovení § 25 odst. 9 energetického zákona. Právo na jednorázovou náhradu, jak v případě omezení v obvyklém užívání, tak v případě újmy na majetku energetický zákon přiznává jak vlastníkovvi tak uživateli, kterým žalobce jako pachtýř a podpachtýř nepochybně je. Žalobce doložil, že škoda představuje náklady potřebné na technickou a biologickou rekultivaci pozemků, které byly poškozeny tím, že došlo k překrytí úrodné vrstvy půdy vrstvou hlusiny a dále ke značnému utužení půdy. Jde tedy o náklady, které bude nutno vynaložit na uvedení pozemků do původního stavu, aby žalobce mohl nerušeně vykovat svou zemědělskou činnost. Ke škodě došlo činností žalované, čímž bylo zasaženo nejen do vlastnického práva žalobce, ale i do jeho práva užívacího. Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 26. 11. 2020 sp. zn. 25 Cdo 3967/2019, z něhož soud I. stupně vychází, při řešení obdobné věci výslovně uvádí, že náklady na uvedení v předešlý stav za účelem obnovení užívacích práv pachtýře, jakož i ušlý zisk vzniklý ztrátou produkce z poškozených pozemků, představují újmu vzniklou zásahem do práva jeho pachtu a proto je aktivně legitimován při jejím vymáhání. Je nerozhodné, že Nejvyšší soud rozhodoval o náhradě škody v poměrech zákona o myslivosti, protože jeho závěr se opírá o obecná ustanovení občanského zákoníku, dle nichž je sám nájemce oprávněn se domáhat ochrany, ohroží-li třetí osoba nájemce v jeho nájemním právu nebo způsobí-li mu újmu porušením nájemního práva, přičemž újmou se v takovém případě rozumí mimo jiné újma vzniklá poškozením věci. Navíc jde ve věci řešené Nejvyšším soudem o prakticky totožnou skutkovou situaci, kdy došlo k poškození pozemku rozrytím černou zvěří a újma spočívala v nákladech na urovnání poškozených ploch (nejen na dosetí), tedy na uvedení v předešlý stav. Namítá-li vedlejší účastník, že na rozdíl od energetického zákona, který používá termín uživatel, zákon o myslivosti používá termín poškozený, nic to nemění na tom, že i ve věci projednávané Nejvyšším soudem bylo sporné, zda tímto poškozeným je vlastník nebo pachtýř. Odvolací soud se tudíž plně ztotožňuje s výkladem učiněným soudem I. stupně a s jeho závěrem; že žalobce je i ohledně újmy na pozemcích, které užívá na základě pachtu a podpachtu ve věci aktivně legitimován. Jestliže žalobce jako pachtýř či podpachtýř je oprávněn se domáhat náhrady újmy, jak bylo výše vyloženo, je rozhodující to, že žalobce prokázal, že je koncovým uživatelem poškozených pozemků, nikoliv to, jaké je vnitřní uspořádání práv a povinností mezi vlastníkem pozemků, pachtýřem a podpachtýřem. Konečně na aktivní legitimaci žalobce nemá vliv ani skutečnost, že žalobce dosud neuvedl pozemky do původního stavu. I zde soud I. stupně přílehlavě odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2011 sp. zn. 25 Cdo 224/2010, v němž bylo vysloveno, že poškozením věci došlo ke snížení její hodnoty a ke zmenšení majetkového stavu žalobce bez ohledu na to, zda sám již vynaložil prostředky na opravu nebo na uvedení věci do stavu před vznikem škody (srovnej také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. 12. 2003 sp. zn. 25 Cdo 552/2003).
15. Další námitkou bylo promlčení nároku, kterou soud I. stupně tuto námitku neshledal důvodnou. Vyšel z toho, že od podání žaloby až do jejího doplnění se na požadavku žalobce na zaplacení částky nic nezměnilo a že doplnění se týkalo pouze označení konkrétních pozemků. Na základě toho uzavřel, že žaloba byla podána před uplynutím zákonné promlčecí doby, i když v ní absentovala uvedená skutková tvrzení. Dle judikatury Nejvyššího soudu účinky nesprávné nebo neúplné žaloby, jejíž vady byly dodatečně odstraněny, působí již od jejího podání, které tak má za následek stavení běhu promlčecí lhůty. Je ale nutné vady odstranit, neboť ke stavení promlčecí lhůty dochází, jestliže žalobce v řízení řádně pokračuje (srovnej např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. 4. 2012 sp. zn. 26 Cdo 4802/2010 nebo rozsudek ze dne 21. 10. 2015 sp. zn. 21 Cdo 529/2014). Žalobce podal žalobu dne 15. 3. 2019 a v žalobě požadoval zaplacení částky 1 692 320 Kč s příslušenstvím, s tvrzením, že mu na jeho pozemcích v důsledku činnosti žalované vznikla škoda a další škoda vznikla na plodinách. Jak správně uvádí soud I. stupně žaloba neobsahovala žádné označení pozemků, na nichž měla škoda vzniknout, a pokud žalobce

nějaké pozemky označil, učinil tak pouze v souvislosti s tvrzením, že ohledně nich byla uzavřena ještě před provedením stavby dohoda, nikoliv v souvislosti s tvrzením, že mu vznikla škoda. Dne 17. 6. 2019 soud I. stupně žalobce vyzval, aby mimo jiné doplnil konkrétní označení jednotlivých poškozených pozemků včetně právního titulu k užívání. Doplnění žaloby žalobce provedl podáním ze dne 30. 7. 2019, němž konkretizoval pozemky, na nichž mu vznikla škoda, žalovaná částka však zůstala beze změny. Z uvedeného plyne, že nastala situace předvídaná výše citovanými rozhodnutími Nejvyššího soudu. Žalobce podal žalobu, která postrádala konkrétní označení pozemků, žalobce na výzvu soudu tento nedostatek odstranil a v řízení bylo řádně pokračováno. Znamená to, že již podáním takto neúplné žaloby došlo ke stavění promlčení lhůty. Za této situace nemůže být správný názor žalované a vedlejšího účastníka, že podáním ze dne 30. 7. 2019 došlo k rozšíření žaloby, když s ohledem na absenci náležitostí žaloby žalobce vlastně neměl co rozšiřovat a soud ani o žádném rozšíření žaloby nerozhodoval se správným názorem, že jde o doplnění neúplných údajů v žalobě. Vyjde-li odvolací soud ze skutkového závěru soudu I. stupně, že stavba na žalobcem označených pozemcích probíhala od dubna do září 2016, pak žaloba podaná dne 15. 3. 2019 je včasná, tedy podaná v zákonné tříleté promlčecí době. Na tento závěr nemá vliv odvolací námitka žalované a vedlejšího účastníka, že samotné rekonstrukční práce skončily již v průběhu července 2016, protože i kdyby práce skončily již v tento okamžik, žaloba ze dne 15. 3. 2019 je i tak včasná.

16. Nedůvodnou shledal soud I. stupně i další námitku žalované a vedlejšího účastníka, že nárok žalobce je prekludován. Soud I. stupně přijal závěr, že ve smyslu § 25 odst. 9 energetického zákona žalobce uplatnil nárok na náhradu újmy již v dohodě uzavřené mezi ním a žalovanou dne 11. 4. 2014 s tím, že tomuto závěru nasvědčuje postup žalované po skončení hlavních stavebních prací, písemná komunikace a jednání mezi účastníky. Se závěrem soudu I. stupně nelze souhlasit již jen proto, že dohoda byla uzavřena téměř dva roky předtím, než byly zahájeny stavební práce, a je tedy logické, že nemohlo dojít k řádnému uplatnění nároku, když v té době ještě k žádné škodě nedošlo. Ujednání účastníků v dohodě v podstatě pouze deklaruje zákonnou odpovědnost žalované jako provozovatele distribuční soustavy za případnou újmu, která může v souvislosti s oprávněními, která žalovaná dle energetického zákona má (vstup na cizí pozemek), ovšem pokud k takové újmě dojde, předpokládá energetický zákon, že bude uplatněna u provozovatele distribuční soustavy do dvou let ode dne, kdy k újmě došlo. Dalším důvodem, pro který nemůže přijatý závěr obstát je skutečnost, že dohoda se týkala jen některých pozemků ve vlastnictví žalobce, avšak dle tvrzení žalobce újma vznikla i na dalších pozemcích v dohodě neuvedených, které má buď ve vlastnictví nebo v pachtu a podpachtu. Dohoda také hovoří jen o škodě na pozemcích, přitom žalobce nárokuje i škodu na plodinách. Je tedy zřejmé, že v případě, že by názor soudu I. stupně byl správný, tedy, že nárok byl uplatněn dohodou, nemohlo by takové uplatnění v žádném případě pokrýt celý nárok žalobce. Lhůta pro uplatnění nároku na náhradu újmy počíná dle § 25 odst. 9 energetického zákona běžet od doby, kdy ke škodě došlo, činí dva roky a jde o prekluzivní lhůtu, což znamená, že jejím neuplatněním nárok na náhradu újmy zaniká. Pro rozhodnutí o námitce žalované a vedlejšího účastníka, že nárok je prekludován, je proto rozhodující, zda žalobce u žalované uplatnil svůj nárok v období od vzniku újmy do 2 let. Tím se ale soud I. stupně z důvodu odlišného právního názoru odvolacího soudu nezabýval, proto je jeho závěr o tom, že nárok žalobce není prekludován zatím předčasný a skutkově nepodložený. Břemeno tvrzení a důkazní břemeno, že nárok na náhradu újmy byl u žalované ve lhůtě dané zákonem uplatněn, přitom tíží žalobce, který proto musí prokázat, kdy a jakým způsobem nárok uplatnil. Vzhledem k tomu, jak je energetickým zákonem stanoven počátek běhu prekluzivní lhůty, bude nutné postavit najisto, v jakém období konkrétně rekonstrukční práce probíhaly, je-li žalovanou i vedlejším účastníkem tvrzeno, že skončily dříve, než jak to uzavřel soud I. stupně. Energetický zákon sice nestanoví pro uplatnění nároku u provozovatele distribuční soustavy žádné náležitosti, a ani formu, přesto jako každé právní jednání musí být určité a srozumitelné, aby z něho bylo zřejmé, co je jím vyjádřeno, tedy v čem škoda spočívá, kde byla způsobena a jaká je její alespoň přibližná výše (stran výše náhrady srovnej např. rozsudek

Nejvyššího soudu ze dne 28. 5. 2014 sp. zn. 25 Cdo 3401/2011). To jistě není žádným nespornitelným požadavkem, je-li lhůta k uplatnění nároku dle energetického zákona dvouletá.

17. Poslední otázkou, kterou soud I. stupně řešil, je naplnění zákonných podmínek pro odpovědnost žalované za vzniklou škodu. Zde žalovaná i vedlejší účastník v podstatě namítají, že soud pro zodpovězení této otázky neměl dostatek skutkových podkladů, protože dosud neprovedl všechny navržené důkazy. Z obsahu spisu vyplývá, že k posouzení této otázky z hlediska skutkového žalovaná i vedlejší účastník navrhli řadu důkazů (výslech znalců, kteří zpracovali znalecké posudky, doplněk znaleckého posudku, výslech zpracovatele pedologických průzkumů, výslech svědků). Soud tyto důkazy neprovedl a v napadeném rozsudku neuvedl, z jakých důvodů tak neučinil, proto odvolací soud sám nemůže posoudit, zda jejich provedení bylo nadbytečné, jak to tvrdí žalobce. Při řešení otázky naplnění podmínek pro odpovědnost žalované lze navíc ve smyslu podaných odvolání shledat napadený rozsudek nepřezkoumatelným, jelikož nesplňuje náležitosti dané ustanovením § 157 odst. 2 o. s. ř. U škody na pozemcích v podstatě jen odkázal na důkazy, jimiž měl za prokázány vznik škody v jednotlivých půdních blocích, aniž by uvedl, jaká konkrétní skutková zjištění z důkazů učinil a jaké přijal skutkové závěry ve vztahu k naplnění podmínek žalované pro odpovědnost za škodu. Z odůvodnění napadeného rozsudku tak není zcela jasné, zda škoda vznikla na všech pozemcích v jednotlivých půdních blocích, v čem poškození spočívá, jak došlo ke vzniku poškození pozemků, které nejsou uvedeny v dohodě z 11. 7. 2014, případně v oznámení žalobce o vstupu na pozemky, k pozemku v k.ú. [redacted] p. č. [redacted] soud nepřijímá žádné závěry, přestože žalovaná namítla, že v místě, kde s nachází, stavba vůbec neprobíhala. To samé lze prakticky soudu I. stupně vytknout i u škody na plodinách. Zde soud I. stupně vychází sice z logického předpokladu, že byly-li poškozeny pozemky, musely být poškozeny i rostliny, nicméně opět chybí konkrétní skutková zjištění a závěry o tom, jaké plodiny, a na jakých pozemcích byly poškozeny, zničeny, apod. Ani v tomto případě nestačí odkaz na znalecký posudek, který soud nijak nehodnotí ve vztahu k dalším důkazům, případně k námitkám účastník. Jestliže v konečném rozsudku má být řešena pouze a jenom výše škody, musí být bez jakýchkoliv pochybností v mezitímním rozsudku postaveno na jisto, zda prováděním stavby žalobci vznikla škoda, co konkrétně bylo poškozeno, v čem škoda spočívá a zda existuje příčinná souvislost mezi prováděním stavby a vznikem škody. Této povinnosti ale soud I. stupně zatím nedostál.
18. Z důvodů uvedených v odstavcích 16. a 17. shledává odvolací soud napadený rozsudek pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelným, a proto musel být dle § 219 odst. 1 písm. b) o. s. ř. zrušen a věc vrácena soudu I. stupně k dalšímu řízení dle § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. V jeho průběhu tento soud zváží opětovné vydání mezitímního rozsudku a bude vázán právním názorem soudu odvolacího dle § 226 odst. 1 o. s. ř.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Tábor 12. 11. 2021

JUDr. Ivana Kosová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Divišková.

Kateřina
Divišková

Rytmus
Kontaktní
Obrátit se na
11 11 11 11 11

